

Örökérvény

Nagyapám halálának napján kezdődött
a halfogási tilalom, legalábbis pontyra,
arra horgásztunk, legalábbis amíg
együtt jártunk pecázni, leginkább biciklivel,
legalábbis amíg ment neki a tekerés.

Útközben a pihenés csendes és
dohányszagú volt, előbbi nem miattam,
utóbbi nem miattunk, a kocsmában
kivit vagy maracuját ittam, ő meg fröccsöt,
sztaniolba csomagolta az ivást.

Félévente mondott valami örökérvényűt,
persze nem tervszerűen, pontosan
hathavonta, lehet, hogy nem is ez volt
a gyakoriság, talán inkább nyaranta
egyszer, miután a bicikliket letámasztottuk.

A kocsmá előtt, ahol a kisfröccsöt, mindig
kettőt, én is iszom néha, szabad-e nem az ő
emlékére fröccsözni, ha maracujaüdítő már nincs,
nem azért, mert passiógyümölcsnek hívjuk.
(A fröccs az fröccs továbbra is.)

Már akkor sem az volt, amikor ittam, csak glükóz
szirup és színezék, mégis örökérvényű, itt van
a számban az íze mindig, ha fröccsözöm.
Leginkább, amikor belepillantok kicsit
felülről a pohárba, ahogy ő szokott.

Aznap – amikor a halfogási tilalom – csendes volt, beszivárgott a sötét a kórterembe a relaxa résein, békés volt a tó is, alig volt horgász, csak, akinek mindegy, hogy van-e tilalom, mert nem valamiért jön, hanem valami elől.

Én is a csalódás elől menekültem ki a kórházból aznap, le volt szíjazva az ágyhoz, nem beszélt, tudtam, hogy tőle több örökérvényűt nem hallhatok, azzal kell gazdálkodnom, amim van. Meg a maracuja ízével a számban.

Mikóczy Dénes: Muránói fruska (Törékeny szépség)

Porondokon

Fernando Pessoa tiszteletére

*„A költő mindig tettető.
Oly pompásan csinálja,
Ha szenved is, csak úgy tesz ő,
Mintha valóban fájna.”
(Fernando Pessoa: Autopszichográfia
Kukorelly Endre fordítása)*

Megácsolunk sok porondot magunk.
Eljátsszuk fakó életünk hosszasan.
Minden szereplőnknek piros orra van.
Magánszámunkhoz néhány résztvevő,
vándormutatványos jön, s a nagy kaland,
hogy örömmel mímelünk boldogtalant.
Kilégzett múltunk iszkolva elrohan
egy jövő felé, mit vágyunk ihletett,
s írtunk hozzá szégyenlős rímeiket.
A manézs ölelgeti a díszletet.
A műsor már nagyon megható, olyan,
hogy a közönség tapsol. Boldogan.

Vurstli

Az akrobata öltözője: a fiókban
bontatlan képkeret, foltos rajta a fólia.
Az asztalon közös kép az apjával,
aki két hete halott.
Ha élt egyáltalán.

A cirkuszi sátor mellett
úszkálók a dobpergésben.
A medencében ütközöm egy másik
fahallal. Ő sem él.
Egy akváriumot szeretnék.

Nem olyat, amilyenben mi vagyunk,
itt a vurstliban.
Horgásznak a gyerekek,
hasunkon egy szám. El kellene
fogadnom, hogy időnként kifognak.

És akkor bosszankodnak.
Mert csak alulról választhatnak
nyereményt. Ilyenkor mindig előtt
az elefántszar szagú szégyen,
hogy nem vagyok elég jó a felső sorokhoz.

A művészbejárón újabb
marionettbábukat rángatnak be.
Civilizációs ártalom, mondja a
pszichológusom.
Fahalakra specializálódott.

Megérti, hogy miért zavar a zaj.
Zajzavar. Ez a diagnózis.
Meg kéne bocsátanom mindenkinek,
akit zsinóron rángatnak,
és azt hiszik, hogy ez az élet.

Nem nézek felfelé.
Mindig csak a medence alját.
Pedig van fent valami időnként,
ami ránk süt és akkor a tükröződő hullámok
dallamot játszanak a fenéken.

Nem tudom, hogy a vízréteg alatt
a pléhdoboz felülete mennyire nedves.
Amikor nem lát senki, leúszom,
majdnem az aljáig sikerül. Ha elérném,
akkor sem lenne más semmi.

Ilyenkor cserepesre reped
a számon a festék. Lazúr.
Félek, hogy visszadob a víz a felszínre.
Ha nem, akkor viszont fel kéne úsznom
levegőért.

Mikóczy Dénes: Tánc